Lieta Nr. 129045916
Lietvedības Nr. 104AA-568-16/16

S P R I E D U M S

Rīgā 2016.gada 1.jūlijā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija šādā sastāvā
tiesnese S.Arnola,
tiesneses D.Kalniņa un I.Logina,
rakstveida procesā Rīgā, Abrenes ielā 3 izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. B/, personas kods /personas kods/, saukšanu pie administratīvās atbildības par Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – Latvijas APK) 149.[5]panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu sakarā ar /pers. B/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 23.marta spriedumu.

A p r a k s t o š ā d a ļ a

Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Satiksmes administratīvo pārkāpumu izskatīšanas biroja Administratīvās nodaļas vecākā inspektore I.Kravale 2016.gada 15.martā sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PC209808 par to, ka 2016.gada 18.februārī plkst.02.58 Rīgā /pers.B/vadīja transportlīdzekli /TL marka/ ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ pa Torņa ielu, pēc kā nogriezās uz Kr.Valdemāra ielu, pēc kā nogriezās uz Raiņa bulvāri. /pers. B/ apturēja transportlīdzekli Gogoļa ielā, pie ēkas Nr.7 . /pers. B/ nepakļāvās tādas personas vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (veica bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus. Protokols sastādīts uz Rīgas pašvaldības policijas kārtībnieka A.Aivara ziņojuma pamata. Saskaņā ar Ceļu satiksmes likuma 30.panta pirmo daļu ir stājies spēkā transportlīdzekļa vadīšanas tiesību izmantošanas aizliegums. Atbildība par minēto pārkāpumu paredzēta Latvijas APK 149.[5]panta piektajā daļā.

Ar Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 23.marta spriedumu /pers. B/ atzīta par vainīgu administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, kas paredzēts Latvijas APK 149.[5]panta piektajā daļā un sodīta ar administratīvo arestu uz 10 diennaktīm, naudas sodu 1 200 EUR apmērā, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības un atpūtas kuģa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem, kā arī aizliegt iegūt atpūtas kuģa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Pirmās instances tiesa spriedumā atsaukusies uz Ceļu satiksmes likuma 19.pantu un Ceļu satiksmes noteikumu 25.7.punktu un secinājusi, ka /pers. B/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta ar /pers. B/ tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem, ar administratīvā pārkāpuma protokolu, ar policijas darbinieku ziņojumiem, ar administratīvās aizturēšanas protokolu un pārējiem lietas materiāliem. Tiesa secinājusi, ka minētie pierādījumi ir ticami, attiecināmi uz konkrēto lietu un pieļaujami un lietā ir objektīvi apstiprināts administratīvā pārkāpuma izdarīšanas fakts un tā izdarīšanas apstākļi. Pirmās instances tiesa atbilstoši Latvijas APK 32.panta pirmajai un otrajai daļai ir piemērojusi Latvijas APK 149.[5]panta piektās daļas sankcijā paredzēto sodu.

Par minēto spriedumu /pers. B/ (turpmāk – sūdzības iesniedzēja) iesniedza apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt pirmās instances tiesas spriedumu un tiesvedību administratīvā pārkāpuma lietā izbeigt.

Atsaucoties uz Latvijas APK 244.pantu, sūdzības iesniedzēja norāda, ka pirmās instances tiesa pierādījumus lietā vērtējusi pretēji likuma prasībām, ticot policijas darbinieku liecībām, taču nav ņemti vērā un vērtēti sūdzības iesniedzējas argumenti. Pirmās instances tiesa nav vērtējusi, ka sūdzības iesniedzēja ir patiešām bēgusi. Nav bijusi pārliecināta, vai personas, kas uzdevušas jautājumus, ir policisti, rīkojusies galējās nepieciešamības stāvoklī. Paši policijas darbinieki ar savu rīcību ir radījuši tālākos notikumus. Norāda, ka ir braukusi uz tuvāko policijas iecirkni Gogoļa ielā un tur izsaukusi policiju.

Tāpat pirmās instances tiesa, nosakot sodu, nav ņēmusi vērā samērīguma principu, nav iespējams secināt, kādu apdraudējumu sūdzības iesniedzēja ir radījusi.

Izvērtējot pieteikto lūgumu un ievērojot Latvijas APK 289.[20]panta pirmās daļas nosacījumus, Krimināllietu tiesas kolēģija secina, ka apelācijas sūdzības iesniegšanas kārtība ir ievērota.

Saskaņā ar Latvijas APK 289.[21]panta nosacījumiem apelācijas sūdzība apgabaltiesā ir izskatāma rakstveida procesā, bet pamats tiesai pēc savas iniciatīvas pieņemt lēmumu par sūdzības izskatīšanu tiesas sēdē nebija objektīvi konstatējams.

M o t ī v u d a ļ a

Pārbaudījusi lietas materiālus, izvērtējusi pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā izteiktos argumentus, Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija secina, ka Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 23.marta spriedums ir atstājams negrozīts, bet iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Izvērtējot pirmās instances tiesas spriedumu, tiesas kolēģija secina, ka atbilstoši Latvijas APK 289.[13]panta trešās daļas nosacījumiem pirmās instances tiesas spriedumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams, līdz ar ko izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams. Pirmās instances tiesa, izvērtējusi lietas materiālus, pierādījumus lietā, tai skaitā, apelācijas sūdzībā norādīto, pamatoti un likumīgi secinājusi, ka sūdzības iesniedzēja ir saucama pie administratīvās atbildības.

Lai personu varētu saukt pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 149.[5]panta piektajā daļā paredzētā pārkāpuma izdarīšanu, nepieciešams konstatēt, ka persona nav pakļāvusies tādas personas atkārtotai vai vairākkārtējai prasībai apturēt transportlīdzekli (par bēgšanu), kura ir pilnvarota pārbaudīt transportlīdzekļa vadītāja dokumentus.

Tiesas kolēģija pievienojas pirmās instances tiesas secinātajam, ka sūdzības iesniedzēja vaina administratīvā pārkāpuma lietā ir pierādīta ar lietā esošajiem pierādījumiem – administratīvo pārkāpuma protokolu, policijas darbinieku ziņojumiem, administratīvās aizturēšanas protokolu, kā arī sūdzības iesniedzējas pirmās instances tiesas sēdē sniegtajiem paskaidrojumiem.

Tiesas kolēģija pretēji sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzībā norādītajam uzskata, ka pirmās instances tiesa ir pareizi novērtējusi pierādījumus lietā. Tiesas kolēģija netic sūdzības iesniedzējas noradītajam, ka sūdzības iesniedzēja ir rīkojusies galējas nepieciešamības stāvoklī.

No policijas darbinieka A.Aivara ziņojuma secināms, ka, pildot amata pienākumus Muitas ielā 4, ieraudzījuši degvielas uzpildes stacijā "Statiol" stāvošu automašīnu, kura bija novietota slīpi un kuras kreisais priekšējais sāns bija vizuāli bojāts. Aplūkojot automašīnu, pamanījis pie stūres guļošu sievieti, kura pamodusies un nolaidusi logu zemāk. Sieviete uz darbinieka jautājumu atbildējusi, ka viņai viss ir kārtībā, taču nespēja paskaidrot, no kurienes esot braukusi un kurp dodas, kā arī nespēja izskaidrot automašīnas bojājumu. Kad policijas darbinieki lūguši uzrādīt vadītāja apliecību, sūdzības iesniedzēja aizvērusi logu un vadītāja apliecību pagrozījusi pie loga. Tad sūdzības iesniedzēja iedarbinājusi automašīnu un uzsākusi kustību uz priekšu. Pēc vairākkārtējiem policijas darbinieka rīkojumiem apturēt automašīnu sūdzības iesniedzēja automašīnu nav apturējusi. Sūdzības iesniedzēja apturējusi automašīnu Gogoļa ielā 7.

Latvijas APK 17.pants nosaka, ka pie administratīvās atbildības nav saucama persona, kaut arī tā izdarījusi šajā kodeksā vai citos normatīvajos aktos, kas nosaka administratīvo atbildību par administratīvajiem pārkāpumiem, paredzētu darbību, ja tā rīkojusies galējās nepieciešamības stāvoklī, tas ir, lai novērstu briesmas, kas draud valsts vai sabiedriskajai kārtībai, īpašumam, pilsoņu tiesībām un brīvībām, noteiktajai pārvaldes kārtībai, ja šīs

briesmas konkrētajos apstākļos nav bijis iespējams novērst ar citiem līdzekļiem un ja nodarītais kaitējums ir mazāks nekā novērstais.

Sūdzības iesniedzēja norāda, ka nav bijusi pārliecināta, ka personas, kas uzdevušas jautājumus, ir policijas darbinieki, tāpat personas ir situšas pa logiem un kliegušas, līdz ar to sūdzības iesniedzējai radušās pamatotas bailes, ka personas nav policijas darbinieki. Tiesas kolēģija neatzīst, ka sūdzības iesniedzēja ir rīkojusies galējas nepieciešamības stāvoklī.

Tiesu praksē ir atzīts, ka kaut gan policijas darbinieku liecības pašas par sevi nav uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, tomēr policijas darbinieku liecinātajam par notikumiem, kas risinājušies, tiem pildot dienesta pienākumus, ir piešķirama augsta ticamības pakāpe. Lai konstatētu, ka policijas darbinieki ir snieguši nepatiesas liecības, ir nepieciešami pārliecinoši pierādījumi. Kā to pamatoti norādījusi pirmās instances tiesa, no lietas materiāliem nav secināms, ka policijas darbinieki būtu kaut kādā veidā ieinteresēti sniegt nepatiesas liecības vai būt nekompetenti, pildot amata pienākumus. Tiesas kolēģija sūdzības iesniedzējas paskaidrojumus, ka viņa nav bijusi pārliecināta par policijas darbiniekiem un ka viņi ir situši pa mašīnu un klieguši uzskata par nepatiesiem un sniegtiem nolūkā izvairīties no administratīvās atbildības.

Ievērojot visu iepriekš norādīto, apelācijas instances tiesai nerodas šaubas par pirmās instances tiesas konstatēto sūdzības iesniedzējas vainīgumu Latvijas APK 149.^{5}panta piektajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, tāpēc tiesa atzīst, ka sūdzības iesniedzējas vaina ir pierādīta un par izdarīto administratīvo pārkāpumu viņa ir pamatoti sodīta.

Saskaņā ar Latvijas APK 22.pantu administratīvais sods ir atbildības līdzeklis un tiek piemērots, lai personu, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, audzinātu likumu ievērošanas un sadzīves noteikumu cienīšanas garā, kā arī, lai tiklab tiesību pārkāpējs, kā citas personas neizdarītu jaunus pārkāpumus.

Tiesas kolēģija secina, ka sūdzības iesniedzējai piemērotais sods ir atbilstošs Latvijas APK 32.panta prasībām un pirmās instances tiesa ir motivējusi šāda sprieduma noteikšanu. Sods noteikts Latvijas APK 149.^{5}panta piektās daļas sankcijas ietvaros, turklāt, sankcijas minimālajā apmērā.

Lietas izskatīšanas laikā tiesas kolēģija nav konstatējusi apstākļus, kas būtu par pamatu pirmās instances tiesas sprieduma atcelšanai vai administratīvās pārkāpuma lietas izbeigšanai.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{21}pantu, 289.^{22}pantu, Krimināllietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2016.gada 23.marta spriedumu atstāt negrozītu, bet apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Sprieduma pieejamības diena tiesas kancelejā 2016.gada 1.jūlijā.

Tiesnese	(personiskais paraksts)	S.Amola
Tiesnese	(personiskais paraksts)	D.Kalniņa
Tiesnese	(personiskais paraksts)	I.Logina